

és az ölünkbe' virágot viszünk,
 Virágot szórunk az utca porába,
 Virággá válik, ha lehu!l a könny,
 Virágon lépked a regruta lába,
 Ha majd egyszer mindenki visszajön..."
 ...És nem jöttek vissza...

Két gyermek

Vérharmatos, messzi mezőkön,
 Hol marsot dob!l a halál, —
 Tüzzel szívében, vassal kezében
 Hős Varga Pál silbakot áll.
 Szeme, lelke annyira éber,
 Mintha nem is egy vón', de száz —
 Hős Varga Pál messzi mezőkön
 Reánk vigyáz...

És jó a Feldpost. Irt az asszony:
 „Én párom, értesítelek,
 Tisztöltet mán a kis fiad is,
 Mert megszületett a gyerek...
 A szeme barna, haja szöke
 S kegyelmedhez hasonlatos —
 Sej, beszélni is fog talán már,
 Mire az Isten hazához..."

Igy a levél. Hős Varga Pálnak
 Előnti szívét a meleg, —
 Csukaszürke katonabluzán
 Egy boldog könny végigpereg...
 — Hejhó, be csudaszép az élet!
 Hurrát kiált jó Varga Pál
 S valamerre mereven nézve,
 Haptákba áll és szalutál...

— Hejhó, be csudaszép az élet!
 De mi mozdul most messze tul?
 Hős Varga Pál lelke szemében
 És gyorsan fegyveréhe' nyul.
 — Hajrá, ez fiam tiszteletére!
 S a puska végén füst remeg —
 S valahol messze muszka földön
 Árva lett egy másik gyerek...

Pakots József.